

[Pia Kjærsgaard]

Endelig vil jeg spørge statsministeren: Når der nu i årevis i dette Ting har været flertal for at stoppe fagforeningstvungen, hvorfor har den borgerlige regering så ikke for lang tid siden gennemført et stop?

(Kort bemærkning).

Hans Strunge (S):

Jeg synes, statsministeren på en fin og meget pædagogisk måde forklarede spørgsmålet om den personlige frihed og aftalefriheden, og jeg har ingen bemærkninger at gøre til det.

Men statsministeren kom derefter ind på nogle mere filosofiske betragtninger om, hvorvidt det nu var rimeligt at organisere og reagere mod uorganiserede ved at sige, at det var for belastende at have med de pågældende at gøre.

Jeg vil gerne sige til statsministeren, at forholdet er det, at man, når man er lønmodtager – og det tror jeg godt statsministeren kan sætte sig ind i – kan komme i situationer, hvor man må konstatere, at pression er det eneste middel, man har til at klare en situation. Kapitalen har andre midler. Lønmodtagerne har det middel at sørge for, at det, de ønsker, f.eks. hvad angår løn- og ansættelsesvilkår, bliver afstemt på en sådan måde, at man er sikker på, at alle også er med. Er der nogle, der ikke er med, kan det være en vanskelighed for lønmodtagerne, hvis de vil have gennemført et eller andet. Jeg tror, statsministeren vil have forståelse for, at spillereglerne for lønmodtagernes vedkommende er tilrettelagt sådan. De har ikke så mange magtmidler at gøre godt med, og derfor er man i nogle situationer nødt til at drage den konsekvens, som jeg er enig i er kedelig, men som altså kan være aktuel i givne situationer.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Der er et par spørgsmål, som jeg synes skal kommenteres, men jeg tror, jeg kan gøre det under en kort bemærkning.

Jeg tror, det var hr. Nør Christensen, som gjorde den bemærkning, at frihed er et mærkeligt begreb, som det er vanskeligt at håndtere. Og det er jo rigtigt. Når man hører debatten, finder man ud af, at »den personlige frihed«, »organisationsfrihed« osv. er nogle af de mest misbrugte ord – statsministeren var også lidt inde på det.

Jamen er det ikke sådan, når vi taler om den personlige frihed – og det synes jeg også forespørgeren skal have in mente – at ens egen frihed er begrænset af næstens frihed, for nu at blive i det sprog. Den frihed, som den enkelte person kan kræve på en arbejdsplads eller i samfundet, må da være begrænset af de øvrige menneskers og borgeres frihed. Når vi har så travlt med at tale om mindretalsbeskyttelse, glemmer vi helt, at der også må være noget, der hedder flertalsbeskyttelse. Det skal vel ikke være sådan, at man har frihed til at undergrave den frihed, som man har skabt på en arbejdsplads, hvor de mange står sammen om at bevare en frihed i forhold til arbejdsgiveren? Det synes jeg er noget, som også skal med ind i debatten.

Når hr. Glønborg og hr. Jørgen Estrup nu er så interesserede i at gå i gang med en studiekreds, kunne man så ikke prøve også at tage det med, der hedder arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet og hele ejendomsretten, for at se, om det ikke også var noget, som kan skabe konflikter ude på arbejdspladsen?

Mon ikke vi også dér skulle prøve at søge nogle af konflikternes årsager?

Statsministeren (Poul Schlüter):

For at spare tid må jeg måske tillade mig at nøjes med at besvare fru Pia Kjærsgaards spørgsmål.

Fru Pia Kjærsgaard spørger, hvilket indhold den lovændring vil have, som regeringen i løbet af denne folketingssamling forelægger Folketinget, og jeg kan svare ganske klart. Svaret på fru Pia Kjærsgaards spørgsmål er et klart ja. Den lovændring, regeringen agter at forelægge Folketinget, går ud på, at der på det offentlige arbejdsmarked bliver tale om en ubetinget ret til genansættelse, dersom man uretmæssigt er blevet afskediget.

Men læg mærke til det interessante her: Det er altså på det offentlige område, hvor der i forvejen er forbud mod eksklusivaftaler. Det viser, at forbudet mod eksklusivaftaler i princippet ikke løser de problemer, vi her oplever. Der må andet og mere til. Det er ikke et forbud mod eksklusivaftaler, som kan løse menneskers problem; det er et forbud mod uberettiget afskedigelse, som forhåbentlig kan løse det. Det er en adgang til ved domstolens hjælp at gennemføre en genansættelse, som kan løse menneskers